

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΞΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ**

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΒΙΖΟΥΚΙΔΟΥ
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΓΝΟΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΟΝΤΟΠΑΝΟΥ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ**

**ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ**

**ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ
1930**

ΤΕΥΧΟΣ Α΄ ΚΑΙ Β΄

Ε.Υ.Δ της Κ.ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

1908), ποίημα ἐπικολυρικόν· «Μέλι καὶ φαρμάκι» (Λευκὰς 1918) καὶ τὰ «Ἠφαίστεια» ('Αθῆναι 1925), τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ ὠριμώτερον τῶν ἔργων του. Μὲ ἀρκετὴν ἐπίσης ἐπιτυχίαν ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν. Τὸ «Καταραμένον περιδέριον» ἐληνέθη εἰς τὸν δραματικὸν διαγωνισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου τῷ 1908. Ἐκτὸς τούτου ἔγραψε τὴν «Κίρκην», τὴν «Λιάναν Ἄρσα» καὶ τὴν «Ὑπερτάτην Θυσίαν». Ἐκτὸς τῶν χρονογραφημάτων, ποιημάτων καὶ δραμάτων ἔγραψε καὶ διηγήματα ἱξιολόγου λογοτεχνικῆς πλοκῆς καὶ ἠθογραφικῆς δυνάμεως. Πρὸς τούτοις κατέλιπεν ἀρκετὰ ἀνέκδοτα. Ἀνέκδοτον ἐπίσης μένει καὶ τὸ «Ἀρχεῖον τοῦ Βορείουπειρωτικοῦ Ἀγῶνος».

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος Χατζῆς δὲν ἦτο μόνον λογοτέχνης, ἦτο καὶ Ἠπειρωτολόγος. Ἡ μελέτη τῆς Ἠπειρωτικῆς ἱστορίας καὶ ἰδίως τῆς ἀρχαίας τὸν ἐσαγήνευε. Δεῖγμα τῶν Ἠπειρωτικῶν του μελετῶν εἶναι τὸ «Μυστικὸν τοῦ Κάστρου» ('Αθῆναι 1926), ὅπου προσπαθεῖ νὰ ἀναδιβάσῃ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἰωαννίνων εἰς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Εἰς τὴν «Ἠπειρον» ἐδημοσίευσεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος «Τὸ περὶ τὴν Ἠπειρον Ἄστυ» (Νοέμβριος 1928). Ἀπέθανε τὴν 24 Φεβρουαρίου 1930 ἐν Ἀθήναις.

Χ. Ι. ΣΟΥΔΗΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Δελβίνῳ τῷ 1875. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς μετέβη εἰς τὴν Γενεῦην ὅπου ἐσπούδασε νομικά. Κατήγετο ἐκ τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Μπαμιχαίων τοῦ Δελβίνου, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων τροφοδοτεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης εὐρισκομένη πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ὑπεστήριξε τὴν παιδείαν, ἀνεξωπύρησε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς καταδιωκομένους, συνεπεῖα δὲ τούτων ὑπέστη ἡ οἰκογένεια αὐτὴ διώξεις ὡς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Λυκουρσίου τὸ 1875, κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1912 λόγῳ τῆς ὑποχωρήσεως τῶν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Μέξαν ἀποδιβασθέντων εἰς Ἀγ. Σαράντα Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ κατὰ τὸ 1914 μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Βορείου Ἠπείρου ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν, ὅποτε ὁ Θεμ. Μπαμίχας ἠναγκάσθη νὰ αὐτοεξορισθῇ εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐπὶ τουρκοκρατίας, εἴτε ὡς διευθυντῆς τοῦ ἐν Σκόδρῳ αὐστριακοῦ ταχυδρομείου (1901), εἴτε ὡς διευθυντῆς ἀργότερον ἐν Ἀγ. Σαράντα τοῦ Αὐστριακοῦ Λόυδ, προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόθεσιν καὶ ὑπεβοήθησε πολλαπλῶς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1905 συσταθεῖσαν Ἐθνικὴν Ἐταιρείαν, τῆς ὁποίας ἀπετέλεσεν ἐνεργότατον μέλος. Συνεπεῖα

της εθνικής δράσεώς του και τῶν ἐπισημονικῶν του ἐφοδίων ὁ Πολιτικός Ἑλληνικός Σύλλογος τῆς Κων/πόλεως ἠξίωσε παρ' αὐτοῦ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα διὰ τὴν Τουρκικὴν Βουλὴν τὴν σχηματισθεῖσαν μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ (1908), ὅπερ προθύμως ἔκαμεν ὑποστάς οὐκ ὀλίγας οἰκονομικὰς θυσίας. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς Β. Ἡπείρου καὶ ἀντιπροσώπευσε ταύτην ἐν τῇ Βουλῇ ἀποτελέσας μέλος τῆς ομάδος τοῦ Ἰωάνου Δραγούμη. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Β. Ἡπείρου Ἀυτονόμου ἢ Κυβέρνησις αὐτῆς ὑπὸ τὸν Γεώργ. Ζωγράφον διώρισε τὸν Μπαμίχαν διοικητὴν τοῦ Λιμποχόβου κατ' ἀρχάς, ἔπειτα τῆς Πρεμετῆς καὶ ἀργότερον Οἰκονομικὸν Ἐπιθεωρητὴν τοῦ Νομοῦ Κορυτσᾶς καὶ τέλος Διευθυντὴν τοῦ ἐφοδιασμοῦ τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀυτονομίας εἰς Μεσογέφυραν. Διὰ τὰς εὐόρκους ὑπηρεσίας του ταύτας ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀυτονομίας τοῦ ἀπένευμε τὸν Σιδηροῦν Σταυρὸν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος 1914. Ἄλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Κερκύρᾳ εὐρισκόμενος δὲν ἔπαυσε νὰ προσφέρῃ τὰς ἐθνικὰς του ὑπηρεσίας. Λήξαντος τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐπαύλη μετὰ τοῦ Ἄλ. Καραπάνου ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Β. Ἡπείρου εἰς Παρισίους ἵνα διεκδικήσῃ τὰ δίκαια τῆς πατρίδος του εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Εἰρήνης.

Παρὰ τὰς πολλαπλᾶς καὶ πολυειδεῖς του ἐργασίας ἠοχολεῖτο καὶ εἰς τὰ γράμματα. Τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ δημοσιεύσουν ἐν τῷ ἀνά χεῖρας τόμῳ τὸν Κώδικα τοῦ Δελδίνου. Ἀπέθανε τὴν 1 Μαρτίου 1930.

Χ. Ι. ΣΟΥΛΗΣ